

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. С., 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети януари през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
Андон Г. Миталов

при участието на секретаря Ивона Ст. Мойкина
в присъствието на прокурора Р. П. М.
като разгледа докладваното от Мариета Неделчева Въззивно
административно наказателно дело № 20231800600006 по описа за 2023
година

С Решение № 163/17.11.2022 г. постановено по н.а.х.д. № 628/2022 г. по
описа на РС – И., 1-ви наказателен състав е признал обвиняемия **М. Б. Г.** за
невиновен в това, че: От неустановена дата през месец май 2020 г. в гр.Д. б.,
област С., в дома си на ул. „*****“ №15, като пълнолетно лице, без да е
склучил брак е заживял съпругески с лице от женски пол, ненавършило 16
годишна възраст, а именно Б. С. А. – на 14 г. от гр. С., поради което и на осн.
чл.378, ал.4, т.2 от НПК вр. с чл.9, ал.2 от НК го е оправда. за извършване на
престъпление по чл.191, ал.1 от НК.

Срещу постановеното решение по НАХД № 628/2022 г. по описа на РС
– И. е постъпил в срок въззивен протест, в който се сочи, че представителят
на РП – И. счита, че решението е неправилно, незаконосъобразно и
необосновано.

В допълнително писмено изложение държавният обвинител развива
подробно съображенията си, като иска от ОС – С. да отмени решението и да
признае обв. М. Г. за виновен в извършването на престъпление по чл.191, ал.1

от НК и да го освободи от наказателна отговорност на осн. чл.78а, ал.1 от НК. Прокурорът намира, че установеното от съда, че в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК, е неправилно. Счита, че с оглед високата обществена опасност на деянието и на дееца в конкретния случай, деянието не може да се приеме за малозначително или че неговата обществена опасност е явно незначителна. Излага аргументи, че този извод се налага от обстоятелството, че обвиняемият е реализирал деянието за значителен период от време в една от формите на усложнена престъпна дейност – продължено престъпление и то по отношение на едва навършило четиринадесетгодишна възраст дете. Твърди, че значителната обществена опасност на престъплението се състои и в това, че са засегнати обществени отношения, които са част от закриляните от нормите на глава Четвърта от Особената част на НК „Престъпления против брака, семейството и младежта“, уредени непосредствено след посегателствата срещу личността и против правата на гражданите.

С протеста не се правят искания за събиране на доказателства.

С постъпило писмено възражение от подсъдимия чрез неговия защитник се оспорва основателността на депозирания протест. Твърди се, че решението на съда е съобразено със събраните доказателства и установената фактическа обстановка, поради което се иска потвърждаването му. Излагат се подробни аргументи против обществена опасност на деянието и настъпването на вредни последици, като се отрича престъпният характер на инкриминираното деяние. В тази насока се посочва, че обвиняемият осигурява издръжката и е изградил дом за семейството си, а съпругата му продължава обучението си.

В съдебно заседание пред въззивния съд представителят на С. окръжна прокуратура поддържа протеста, като иска постановяване на ново решение, с което обвиняемият да бъде признат за виновен. Поддържа изложените в допълнителното изложение на протеста довод. Без да оспорва приетата фактическа обстановка, твърди, че не са налице условията на чл. 9, ал. 2 НК. Изтъква, че е налице висока степен на обществена опасност на деянието, тъй като преждевременното раждане води до смущаване на нормалното психо-физическо развитие на момичето, прекъсване на обучението, възпитанието и квалификацията му, като се вменяват функции по грижата за семейството в

рана възраст. Освен всичко се посочва, че децата, родени от родилки в ниска възраст, са подложени на повече рискове за здравето. Обръща внимание, че обстоятелството, че след извършване на деянието е последвал брак и раждане на дете, имат отношение към степента на наказателна отговорност, но не влияят върху съставомерността на деянието. Държавният обвинител акцентира и върху отпадането на основанието за носене на наказателната отговорност по чл. 191, ал. 4 НК (отм.), от което изхожда и по-високата степен на обществена опасност на деянието.

Защитникът – адв. Т., посочва, че до реализиране на престъплението по чл. 191, ал. 1 НК от обективна страна се е стигнало, тъй като обвиняемият и съпругата му са заживели заедно именно с цел да полагат грижи за семейството си, като обвиняемият работи и е построил къща, за да осигури дом на младото семейство. Твърди се, че така е даден добър пример за отговорно поведение, съобразено с нуждите от полагане на грижи за децата. Поради това и с аргументите, представени във възражението, се застъпва, че извършеното деяние не е обществено опасно. Исква се протестът да бъде оставен без уважение.

Подсъдимият споделя доводите на защитника си и твърди, че със съпругата му се обичат. В последната си дума моли да не бъде наказван.

Съдът, след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт в пределите по чл. 314 НПК и във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

Производството пред първоинстанционния съд е протекло по реда на Глава двадесет и осма от НПК, като прокурор от РП - И. е внесъл предложение за освобождаване на обвиняемия от наказателна отговорност с налагане на административно наказание.

Възприетата от първоинстанционния съд фактическата обстановка, изложена в мотивите на обжалваното решение, е правилно установена и се подкрепя от допустими и надлежно събрани по правилата на НПК доказателствени средства.

От фактическа страна по делото се установява следното:

Обвиняемият М. Б. Г. е роден на 04.02.2001 г. в гр. И.. Същият е

българин, български гражданин, неосъждан, със средно образование, работещ в „С.“ ЕООД, гр. С.. Обвиняемият не е регистриран в масивите на МВР във връзка с извършени престъпления от общ характер.

Свидетелката Б. С. А. е родена на ***** г. в гр. С.. Двамата се запознали в началото на 2020 г. в гр. С. и се сприятелили, като приятелството им прераснало в интимна връзка.

През месец април 2020 г. А. изявила желанието си да заживее с обв. М. Г. пред своите родители – свид. М. Л. и свид. С. С.. Първоначално двамата били против това, но впоследствие се съгласили. Родителите на обв. М. Г. – свид. В. К. и свид. Б. Г., също изявили съгласие двамата да заживеят заедно.

В началото на месец май 2020 г. обв. М. Г. и родителите му отишли до гр. С. и взели Б. А. от дома □. Оттогава М. Г. и Б. А. заживели като семейство в дома на Г. в гр. Д. б., находящ се на ул. „*****“ № 15. В резултат от съвместното им съжителство, на 08.02.2021 г., се родила дъщеря им – Б.а Г.а.

Така възприетите от първоинстанционния съд фактически констатации изцяло съответстват на фактическите положения, приети от прокурора и изложени в постановлението за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание на основание чл. 78а НК. Така приложимото в случая условие, въведено в чл. 378, ал. 2 НПК, е спазено от първоинстанционния съд.

В съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК, първоинстанционният съд е посочил изчерпателно доказателствените средства, обосנוвали фактическите му констатации и е изложил аргументирани съображения защо ги приема. Съдът е подложил на оценка приобщените по реда на чл. 378, ал. 2, вр. чл. 283 НПК доказателствени източници – свидетелски показания и писмени доказателства. Тези доказателствени източници, както е посочил и първоинстанционният съд, съвкупно обосновават безпротиворечиво изложената фактическа обстановка. При самостоятелна проверка на първоинстанционното решение съгласно предвиденото в чл. 378, ал. 5, вр. чл. 314 ал. 1 НПК въззивният съд не открива основания, които да внасят съмнение в така възприетата от районния съд фактическа обстановка. Следва да бъде отбелязано, че страните не спорят досежно установяването на фактите по делото, а по тълкуването и приложението на правото.

При така установеното настоящият въззивен състав намира, че обвиняемият е осъществил от обективна страна деянието по чл. 191, ал. 1 НК, като е заживял съпругески с лице от женски пол, ненавършило 16-годишна възраст - Б. А. (на 14 г.), без да е сключил брак.

Престъплението по чл. 191, ал. 1 от НК е от подгрупата престъпления, свързани със заживяване на съпругески начала, уредени в Глава IV, Раздел II - „Престъпления против младежта” - чл. 190 - чл. 192 от НК. Непосредствен обект на тези престъпления са обществените отношения, свързани с правилното физическо, умствено и нравствено развитие на подрастващите. Субект на това престъпление може да бъде единствено и само пълнолетно физическо лице от мъжки пол. Основният състав на това престъпление е уреден в чл. 191, ал. 1 от НК, където е предвидено, че пострадалата следва да не е навършила 16-годишна възраст. Особеното тук е полът на адресата на това престъпление и това може да бъде само лице от женски пол, което да не е навършило 16-годишна възраст. Тази особеност е съобразена с изискванията на Семейния кодекс, където са уредени условията, на които трябва да отговарят лицата, за да сключат граждански брак. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1 и, ал. 2 от СК брак може да сключи лице, навършило осемнадесет години, като от това правило е налице изключение, което позволява да бъде сключен граждански брак и с лице, ненавършило 16-годишна възраст, ако важни причини налагат това, с разрешение на районния съдия по постоянния адрес на лицето.

Изпълнителното деяние на престъплението по чл. 191, ал. 1 от НК се осъществява само чрез действие и се изразява в установяване на фактическо съжителство между субекта на престъплението и жертвата, която не е навършила 16-годишна възраст. По своята същност това съжителство наподобява отношенията между мъж и жена, които възникват при сключване на граждански брак. Втората особеност от обективна страна е, че заживяването на съпругески начала с лице от женски пол, което не е навършило 16-годишна възраст, се осъществява със съдействащото поведение на жертвата, като теорията и практиката приемат, че лицето от женски пол участва съвсем доброволно при установяване на тези отношения, произтичащи от заживяване на съпругески начала с лице от мъжки пол, което е пълнолетно.

Това престъпление във всеки случай се явява продължено, тъй като с него се създава едно трайно продължително престъпно състояние, което продължава до неговото прекратяване или докато пострадалата навърши 16 години, когато може да сключи граждански брак при условията на чл. 6, ал. 2 от СК. По своята същност престъплението по чл. 191, ал. 1 от НК е формално престъпление или престъпление на просто извършване, т.е. при него е достатъчно да бъдат установени изискуемите се от разпоредбата фактически отношения - заживяване на съпругески начала, като законът не предвижда никакви други последици.

Предвид събраните по делото доказателства настоящият съдебен състав намира, че с деянието си в периода от месец май 2020 г. обвиняемият М. Г. е осъществил всички признаци от обективна страна на състава на престъплението по чл. 191, ал. 1 НК. Безспорно е установено по делото, че същият е заживял с Б. А. на съпругески начала на неустановена дата през месец май 2020 г., към която дата подсъдимият е бил пълнолетен, предвид изискването на закона, а свидетелката Б. А. не е била навършила 16-годишна възраст. В конкретния случай съжителството не е прекъснато, а крайният момент на периода на извършване на това престъпление е навършването на 16-годишна възраст от страна на пострадалата, а именно 29.04.2022 г., тъй като тя е родена на ***** г. Съвместното съжителство на двамата е било доброволно, със съгласието на родителите им, при липса на сключен брак до 16.09.2022 г., когато двамата сключили граждански брак съгласно приложеното удостоверение /л. 34 от първоинст. дело/.

Деянието е осъществено и от субективна страна, тъй като обв. М. Г. е съзнавал, че Б. А. не е навършила 16-годишна възраст, но въпреки това е заживял с нея, като е искал настъпването на именно тези общественоопасни последици, т.е. действал е при условията на пряк умисъл.

При така изложеното и след преценка на всички събрани доказателства, въззивният съд намира, че изводите на първоинстанционния съд за наличие на предпоставките по чл. 9, ал. 2 НК се явяват законосъобразни. Безспорно е, че разпоредбата на чл. 191, ал. 1 НК защитава особено значими обществени отношения, свързани с правилното развитие на непълнолетните от гледна точка на психо-физическото им съзряване, което се отразява на здравето им и качеството им на живот.

Независимо от това, не следва всяко осъществяване на предвидените в закона елементи от обективна и субективна страна да обосновава безкритично извод за наличие на обществена опасност по отношение на което и да е деяние, предвидено в НК. Това е така, тъй като във всеки случай следва да се извърши преценка на степента на обществена опасност на установеното действие или бездействие, независимо дали престъплението е резултатно или формално и това именно е причината за липса на ограничение, що се отнася до приложението на чл. 9, ал. 2 НК – тази разпоредба е приложима по отношение на всеки престъпен състав.

В настоящия случай е установено, че съжителството между М. Г. и Б. А. е било доброволно, тъй като и двамата са изяви́ли желание да продължат връзката си, като заживеят заедно. Нещо повече – подхо́дили са отговорно, като поотделно са уведомили своите родители за намеренията си, а те от своя страна са изразили съгласието си. Самият обвиняем – трудово ангажиран, както е установено от приложените писмени доказателства, е предприел изграждане на дом, като по този начин е осигури́л условия за пребиваване на младото семейство. Следва се отбележи, че битовите условия, установени посредством извършената от АСП проверка */социален доклад – л. 29-31 от ДП/*, отговарят на нуждите на младото семейство и са подходящи за отглеждане на малко дете. Не без значение за категоричността в намеренията на Г. и А. и тяхното социално съзряване е обстоятелството, че между двамата е сключен брак – видно от приложеното удостоверение */л. 34 от първоинст. дело/*, с което двамата демонстрират готовност да продължат съвместния си живот като зрели граждани. И не на последно място е обстоятелството, че обв. Г. е трудово ангажиран */служебна бележка от „С. БГ“ ООД, приложена по делото/*, а Б. А. продължава своето образование. Ето защо обсъжданото деяние по чл. 191, ал. 1 НК, макар и формално да покрива признаците на това престъпление от обективна и субективна страна, не може да се счита за престъпно. Анализът на значимите обстоятелства относно съвместното съжителство на Г. и А. води до категоричен извод, съвпадащ напълно с възприетото от първоинстанционния съд. Поведението на обв. Г. следва да се оцени като такова на отговорен и грижовен родител и обстоятелството, че А. не е била навършила 16-годишна възраст не обосновава необходимостта от реализиране на наказателната репресия спрямо него. Следователно, деянието на обв. М. Г. следва да се характеризира като малозначително и обуславя

приложението на чл. 9, ал. 2 НК, съответно и налага оправдаването на обвиняемия за извършеното престъпление по чл. 191, ал. 1 НК.

При извършената цялостна служебна проверка на правилността на атакуваното решение в съответствие с чл. 314 НПК въззивната инстанция не констатира наличие на основания за негата отмяна или изменение, поради което същият следва да бъде потвърден изцяло, а депозираният въззивен протест – отхвърлен като неоснователен.

Воден от горното и на основание чл. 378, ал. 5, вр. чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК С. окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 163 от 17.11.2022 г., постановено по а.н.д. № 628/2022 г. по описа Районен съд – гр. И..

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____